

Ἀπὸ πρόπερσι μὲ τὰ πρωτοβρόχια ξεφυτρώνουν σαλιαγκοὶ καὶ Μασκερόνης μὲ τὸν μελοδραματικὸν του θίασον.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὠρίσθη νὰ μᾶς μασκαρεύῃ ὑπὸ μουσικὴν ἔποψιν. Μὲ μισὴν πιμαδόνναν, ἐν κλάσμα τενόρου, καὶ μὲ κινένα ἀγνωστον ἀλγεβρικής ἐξισώσεως διὰ βαρύτονον συνέστησε, λέγει, ἑλληνο-μελοδραματικὸν θίασον.

Καὶ βλέπει τὶς προγράμματα τετράπηχα ἀναγγέλλοντα : Μέρος Α'. ἡ φίλια. Μέρος Β'. ἡ ἀδελφικὴ στοργή. Μέρος Γ'. ἡ βαγαμπονιέζα. Μέρος Δ'. ἡ Ἑπειραθισσαλία.

Νομίζομεν ὅτι κοντὰ σὲ τόσα ἔξοδα τοῦ Ὁδείου, ὁ προμηθευτὴς κ. Πατρίκιος μπορεῖ ν' ἀγοράσῃ καὶ ἓνα ζουρλομανδύαν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, καὶ ἂν γίνῃ ἀνάγκη ἄς βαρῇ τὸ πλάνο μὲ τοὺς ἀγκωνάς του.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ.

III

Τί μάτια ! Ἀχ ὁ θάνατος, ὅρῃκε 'σ' αὐτὰ ζευγάρι.

Ἀστέρι ἂν σὲ 'κάνανε, θὰ γίνουσιν φεγγάρι.

Τί πρόσωπο ! 'Σὺν τὸ φιλῶ, ἀθανασίᾳ πίνω.

Δουλοῦδι ἂν σὲ 'κάνανε, θὰ νὰ 'γινώσουν κρίνο.

Τί στόμα ! Τὸ τραγοῦδι τοῦ χαδεύει καὶ πληγώνει.

Πουλάκι ἂν σὲ 'κάνανε, θὰ 'γινώσουν ἀηδόνι.

Μὰ τί καρδιά ! . . . Ἡ ἀγάπη σου μ' ἐπότισε φαρμάκι.

Στὸν ἄλλο κόσμον ἂν ἦσουν, θὰ νάσουν διαβολάκι !

IV

Ἀφῆστέ με· δὲν ἔχω νοῦ· τὰ λόγια σας χαμένα.

Τὰ μάτια της μὲ 'κύταξαν μιὰ μέρα δακρυσμένα.

Μέσ' ὅτῃς βροχῆς τὰ σύννεφα 'σὰν βγαίῃ τὸ φεγγάρι,

Δὲν χύνει φῶς τόσο γλυκὸ, δὲν ἔχει τόση χάρι.

Εἶπ' ἡ καρδιά μου:—Ἀγάπατιν, κι' ὁ νοῦς μου εἶπε:—Ὅχι.

Δὲν ἄκουσα καὶ 'πίσστηκα ὅτῃς κόρης τὴν ἀπόχη.

Τὸν νοῦ μου ἄχ 'σὰν ἔννοιωσε ἐχθρό της, μοῦ τὸν πέρνει,

Καὶ 'στὸ κεφάλι τὴν καρδιά βασίλισσα μοῦ φέρνει

Τώρα γιὰ ἄλλους κρύψετε ταῖς συμβουλαῖς, ἐμένα . . .

Ἀφῆστέ με· δὲν ἔχω νοῦ· τὰ λόγια σας χαμένα.

Νίκος.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ Δ. ΚΟΚΚΟΥ.

Οἱ ἔχοντες ἀγγελίας παρακαλοῦνται νὰ τὰς ἐπιστρέψωσι ἢ εἰς τὸν ἴδιον ἢ εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἐλευθερίας.

Ἐντὸς ὀλίγου λύνονται ἐκ τῶν δεσμῶν τῶν πιεστηρίων καὶ ξαπολοῦνται εἰς τοὺς δρόμους δαιμονισμένα, ὡς αὐτός.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ κ. Δ. εἶναι εἰδικώτατος εἰς τὰ τῆς δημοτικῆς νομολογίας.

Τῆς ἄλλαις τὸ δημοτικὸν συμβούλιον συνεζήτει περίπτωσιν τινα πολιτογραφήσεως. Τὴν ὥραν ἐκείνην εἰσέρχεται ὁ Δ. καὶ ὡς πρὸς εἰδικὸν ἀποτείνονται ὅπως τοὺς λύσῃ τὴν ἀπορίαν.

Ὁ Δ. μὲ ἀπαράμιλλον τουπέ :

— Ἐν πρώτοις, Κύριοι, νὰ μὲ εἰπῇτε ἂν ὁ περὶ οὗτο λόγος εἶναι ἄλλοδαπὸς ἢ ἡμεδαπός ! !

Γενικὴ ἐκπληξίς. Στόματα ἀνοικτά. Tableau !

Εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς ἐπίστρατος εἰσπηδᾷ (ἴδε καὶ διατριβὴν Κ. ἐν τῇ Ἑφημερίδι περὶ Νίκου Μανδζαβίνου) ἀπὸ τοῦ τοίχου εἰς τὴν πλατείαν, ὅτε ὁ ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τὸν συλλαμβάνει.

— Κύριε, πῶς μπαίνειτε χωρὶς εἰσιτήριο ;

Ὁ ἐπίστρατος κορδονόμενος ἐξάγει ἐκ τοῦ κόλπου του χαρτίον καὶ λίαν ὑπερφηάνως :

— Ἰδοὺ, λέγει, τὸ εἰσιτήριόν μου.

Ἦτο ἄδεια διανυκτερεύσεως.

Φανταστικὴ Καραμέλα.

Σφριγῶν ἐπίστρατος, ἐκ τοῦ τάγματός τοῦ κ. Μαυρομυχαλῆ, ὅπου οὐκ ἄδεια, οὐ διανυκτερεύσεις, ἀλλὰ κράτησις καὶ στρατῶν καὶ νύξ ἀτελεύτητος, κατορθώνει ἐπὶ τέλους μετὰ ἓνα περίπου μῆνα νὰ ἐξέλθῃ καὶ μιὰ καὶ δυὸ εἰς τῆς ψυχῆς του, ἢ ὅποια ψυχὴ ἔτυχε νὰ εἶναι ἐγγαμος.

Ὁ διάβολος τὰ φέρει καὶ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰσπηδᾷ ὁ σύζυγος εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς πιστῆς του πρὸ τῆς συνήθους ὥρας.

Τὸ σύμπλεγμα ἐκείνης καὶ τοῦ ἐπιστράτου τὸν προσβάλλει ὡς ἡλεκτρισμὸς ἀστραπῆς καὶ περιχύνεται ὅλος φῶς καὶ πῦρ, ἀπαράλλακτα ὡς οἱ δύο ἐκεῖνοι νέοι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς καταιγίδος καὶ κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ κ. Μηλιαράκη ἐν τῇ Ἑστία.

Βροχὴ κατακλυσμός ἐπιθέτων πίπτει κατὰ τοῦ ἐπιστράτου, ἐνθ' αὐτὸς ἀτάραχος καὶ μὲ σεβασμὸν στρατιωτικόν :

— Κύριε, pas de bruit, pas de scandale. Εἶμαι ἐντὸς τοῦ δικαίου μου. Ἐχω ἄδειαν διανυκτερεύσεως.

Καὶ τοῦ τὴν δείχνει.

Ἡ Κυρία Π. ἔχει ἀδυναμίαν εἰς τὸ παπούτσι της· τὸ θέλει πολὺ κομψόν, πολὺ χυτὸν, πολὺ καθὼς πρέπει.

Τελευταίως εἶχε παραγγείλει εἰς τοῦ κ. Ζωῆοπούλου, τὴ φορεῖ, ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦ γούστου της.

Ἐν ἁμαξί καὶ κατ' εὐθείαν εἰς τοῦ Ζωῆοπούλου.

— Βρὲ, τί παπούτσια εἶναι αὐτὰ, οὔτε γιὰ τὴ δουλὰ μου δὲν εἶναι.

Ὁ Ζωῆόπουλος ξεροκαταπίνων : Ἄ ! ἔκαμα λάθος, καὶ οἷς ἔστειλα ἄλλα, βγάλτε τα νὰ σᾶς δώσω τὰ δικά σας.

Ἡ κ. Π. σκύβει, τὰ βγάζει καὶ τοῦ τὰ δίδει.

Ὁ Ζωῆόπουλος βλέπων αὐτὴν γυμνῶν, κλείει τὴν ἁμαξοθυραν καὶ :

— Ἡ δουλὰ σου εἶναι καλλίτερη ἀπὸ σένα, ἄμε τώρα καλιὰ σου.